

עמ"ת 33771-04-25 - בנימין אשר וייס נ' מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

עמ"ת 33771-04-25

לפני: כבוד השופטת דפנה ברק-ארז

העורר: בנימין אשר וייס
נגד

המשיבה: מדינת ישראל
ערר על החלטתו של בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו מיום 1.4.2025 במ"ת 61617-10-24 שניתנה על-ידי כבוד השופט ע' מסארוה
כ"ד בניסן תשפ"ה (22 אפריל 2025)

תאריך הישיבה:
בשם העורר:

בשם המשיבה: עו"ד עילית מידן

החלטה

1. בפני ערר על החלטתו של בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו מיום 1.4.2025 (מ"ת 61617-10-24, השופט ע' מסארוה). בית המשפט המחוזי הורה על מעצרו של העורר עד תום ההליכים נגדו.

2. ביום 31.10.2024 הוגש נגד העורר כתב אישום המייחס לו עבירות של מגע עם סוכן חוץ לפי סעיף 114(א) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, מסירת ידיעה לאויב לפי סעיף 111 סיפא לחוק זה, וכן שיבוש מהלכי משפט לפי סעיף 244 לאותו חוק. על פי עובדות כתב האישום, בין החודשים אוגוסט-ספטמבר 2024, גורם עוין הפועל מטעם איראן (להלן: סוכן החוץ) יצר קשר עם העורר באמצעות שימוש ביישומון "טלגרם". בהמשך לכך, העורר ביצע אחת-עשרה משימות שונות לפי הכוונתו של סוכן החוץ, לרבות תליית כרוזים הקוראים למרי אזרחי, רכישת טלפון מבצעי, ריסוס של כתובות גרפיטי, שריפת כלי רכב, וכן תיעוד בית המגורים של מדען גרעין. בתמורה לכך, קיבל העורר מסוכן החוץ תשלום במטבעות

דיגיטליים בשווי כולל של 24,000 דולר.

3. בד בבד עם כתב האישום הוגשה בקשה למעצרו של העורר עד תום ההליכים נגדו. בו ביום, בית המשפט המחוזי הורה על מעצרו עד למתן החלטה אחרת.

4. ביום 27.1.2025 במסגרת הדיון שהתקיים בבית המשפט המחוזי, באי-כוחו של העורר הסכימו לקיומן של ראיות לכאורה. עם זאת, הם ביקשו להדגיש כי לשיטתם היסוד הנפשי הנדרש בעבירות שמיוחסות לעורר לא מתקיים. זאת, מאחר שלטענתם לא התקיימה בעורר מודעות ביחס לזהות הגורם שעמו התקשר, לא הייתה לו כוונה לפגוע בביטחון המדינה, ומניעיו היו כלכליים בלבד. באי-כוחו של העורר הוסיפו וטענו כי התנהלותו של העורר מלמדת שהוא שמר על גבולות ביחס לפעילותו, וכי יש בכך כדי להשליך על מידת מסוכנותו. בהקשר זה נטען כי היו משימות שהעורר סירב לבצע ואף משימות אחרות שבהן "רימה" את הסוכן הזר במובן זה שביצע מעשים פחות חמורים מאלה שהתבקש לעשות (למשל, שריפת כלי רכב לא שמיש, להבדיל מכלי רכב פעיל). בהמשך לאמור, באי-כוחו של העורר ביקשו כי יוגש תסקיר בעניינו וכי תיבחן חלופה בבית משפחתו. מנגד, המדינה הטעימה כי עמדתה היא למעצר עד תום ההליכים המשפטיים נגדו, אך הותירה את שאלת עריכתו של תסקיר מעצר לשיקול דעתו של בית המשפט המחוזי. בסופו של דבר, לאחר ששקל את הדברים הורה בית המשפט המחוזי על הגשת תסקיר.

5. ביום 5.3.2025 הוגש תסקיר המעצר בעניינו של העורר. בתמצית, מהתסקיר עולה כי לחובת העורר, שהוא כבן 25, חמש הרשעות קודמות בעבירות של אלימות, סמים והפרעה לשוטרי במילוי תפקידו, שבגין אף הוטל עליו עונש מאסר בפועל לצד רכיבי ענישה נוספים. כן צוין כי תלוי ועומד נגדו תיק נוסף בגין עבירות רכוש ופגיעה בפרטיות וכי מתחילת מעצרו הנוכחי נרשמו לחובתו חמש הפרות משמעת. שירות המבחן מצא, בין היתר, כי העורר הוא בעל דפוסי התנהגות שוליים מושרשים, כי הוא מתקשה לראות את הפגיעה באחר, וכי הוא מתקשה לשתף פעולה עם גורמי הטיפול. בהתחשב בסנקציות המשפטיות שכבר הוטלו על העורר בעבר, שירות המבחן התרשם מקיומה של רמת סיכון משמעותית להישנותה של התנהלות עוברת חוק מצדו. שירות המבחן העריך כי המפקחים שהוצעו יתקשו להציב לעורר גבולות, בהתחשב בכך שהוא נהג להסתיר מהם פרטים ביחס לניהול חייו ונוכח העובדה שבעבר הם התקשו לבלום את התנהלותו השולית. על כן, שירות המבחן נמנע מלהמליץ על שחרורו של העורר ממעצר מאחורי סורג ובריח.

6. ביום 18.3.2025 התקיים דיון בבית המשפט המחוזי ובו ביקשו באי-כוחו של העורר להפנות אותו לקבלת חוות דעת מיחידת מעוז - היחידה לתיאום הפיקוח האלקטרוני, כדי לבחון את האפשרות להעבירו למעצר בפיקוח אלקטרוני. באי-כוחו של העורר טענו כי נסיבותיו של המקרה מצדיקות לסטות מהמלצת שירות המבחן. בהקשר זה הטעימו כי שירות המבחן לא מצא פגם במפקחים עצמם,

וכי אלה מודעים בשלב זה לנדרש מהם במסגרת הפיקוח. עוד הודגש כי קיימת נכונות לפיקוח של שני מפקחים במקביל, כי העורר יורחק מטלפונים ומגישה לאינטרנט וכי יש להתחשב בכך שלמעצר מאחורי סורג ובריא הייתה השפעה מרתיעה עליו. מנגד, בא-כוחה של המדינה טען שלא מתקיימות נסיבות חריגות המצדיקות סטייה מהמלצתו השלילית של שירות המבחן, ולא כל שכן נוכח מסוכנותו של העורר כפי שהיא נלמדת מהמעשים המיוחסים לו ומעברו הפלילי.

7. בהחלטה הנזכרת בפתח הדברים, בית המשפט המחוזי הורה על מעצרו של העורר עד תום ההליכים המשפטיים נגדו. בעשותו כן, בית המשפט המחוזי ציין את הסיכון הרב שנשקף מהעורר ואת הקושי לתת בו אומן נוכח המעשים המיוחסים לו, עברו הפלילי, מאפייני אישיותו והערכתו של שירות המבחן בדבר הסיכון הרב להישנותן של עבירות. כן צוין החשש הקיים לשיבוש מהלכי משפט על-יד העורר, העובדה שמיוחסות לו עבירות ביטחון כך שקמה בעניינו עילת מעצר סטטוטורית בהתאם לסעיף 21(א)(1)(ג)(2) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996 והתרשמותו של שירות המבחן בדבר אי התאמתה של חלופת המעצר שהוצעה.

8. הערר שבפני מכוון כלפי החלטתו של בית המשפט המחוזי, ובו חוזר העורר, בעיקרו של דבר, על טענותיו.

9. הדיון בערר התקיים בפני ביום 22.4.2025. בדיון טענו באי-כוחו של העורר כי לצד המסוכנות הקיימת בעניינו, יש להתמקד בכך שזוהי מסוכנות אשר ניתן לאיין בהתחשב במאפייניה של החלופה המוצעת למעצר מאחורי סורג ובריא. בהקשר זה הוטעם כי השילוב שבין מעצר בפיקוח אלקטרוני לבין פיקוח מהודק של שני בני משפחה במקביל, ללא כל חשיפה לרשת האינטרנט, אמור לתת מענה מלא למסוכנות. עוד נטען כי העורר הוא אדם צעיר שכשל בשל העדר שיקול דעת, ויש לתת משקל לכך שלא התכוון כלל לפגוע בביטחון המדינה. מנגד, עמדת המדינה הייתה שדין הערר להידחות. המדינה הדגישה את החומרה הטבועה בסוג העבירות שבהן היה מעורב לכאורה העורר, על בסיס קשר עם גורם איראני, וכן שלפחות חלק מן המעשים כבר הגיעו לרמת חומרה גבוהה לגוף הדברים (תוך התמקדות בעניין תיעוד ביתו של מדען הגרעין).

10. לאחר ששקלתי את טענות הצדדים אני סבורה כי דין הערר להידחות. נקודת המוצא לדיון היא המסוכנות הרבה הטבועה בעבירות הנעשות על בסיס קשר והפעלה של גורם זר, ולא כל שכן בעת מלחמה. כאשר מדובר בהפעלה על-ידי גורם איראני דומה שכל מילה ביחס לחומרת המעשים היא מיותרת, ואף מחווירה אל מול המציאות (ראו והשוו: בש"פ 1592/06 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה ז' (9.3.2006)). נתתי דעתי לטענותיהם של באי-כוח העורר, שנטענו בטוב טעם, אשר ביקשו להתמקד במציאות חייו של העורר כצעיר שכשל, על רקע אובדן דרך, ובמשפחתו המבקשת לסייע לו. אולם, לפחות בעת הזו נכונה התרשמותו של בית המשפט המחוזי כי פריצת הגבולות המאפיינת את מעשיו של

העורר אינה מאפשרת להסתמך על מעצר שאינו מאחורי סורג וברח.

11. סוף דבר: הערר נדחה.

ניתנה היום, כ"ה ניסן תשפ"ה (23 אפריל 2025).

דפנה ברק-ארז
שופטת